

Arrest

nr. 181 402 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die allen verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 januari 2017 bij faxpost en per aangetekend schrijven hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen en de nietigverklaring van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 19 januari 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 19 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COPPENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, dient op 17 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 augustus 2012 wordt deze aanvraag ingewilligd en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig voor een jaar (= voor de duur van de arbeidskaart). Aan verzoeker wordt meegedeeld dat de verlenging van de verblijfstitel afhankelijk is van het voorafgaand akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken en de voorlegging van een geldige arbeidskaart.

Op 3 oktober 2012 dient verzoekster een aanvraag in tot toelating tot verblijf.

Op 24 december 2012 wordt verzoekster toegelaten tot verblijf in functie van haar echtgenoot.

Het verblijf van verzoekers wordt drie maal voor een jaar verlengd.

Verzoeker is niet meer in dienst van zijn werkgever sedert 31 juli 2016.

Op 7 oktober 2016 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) op grond van artikel 13, § 3, 2°, van de vreemdelingenwet.

Op 7 oktober 2016 wordt het verblijf van verzoekster en de twee kinderen ingetrokken met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Op 21 en op 24 oktober 2016 worden deze beslissingen aan verzoekers ter kennis gebracht.

Op 19 januari 2017 worden verzoekers aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 19 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen waarbij aan verzoekers een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13^{septies}). Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissingen.

Het bevel, genomen ten opzichte van verzoeker, luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: I.

geboortedatum: (...)1984

geboorteplaats: I.

nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan hij kennisnam op 21/10/2016.

Op 31/08/2012 verkreeg betrokkene recht op een beperkt verblijf op basis van zijn tewerkstelling in België. Zijn A-kaart werd herhaaldelijk verlengd (een eerste maal op 12/07/2013, een tweede maal op 23/07/2014 en een derde maal op 17/07/2015). Er werd echter vastgesteld dat betrokkene sinds 31/07/2016 niet meer aan de slag was bij zijn werkgever en ook niet in dienst was getreden bij een nieuwe werkgever. Hierdoor werd niet langer voldaan aan de voorwaarde voor zijn verblijf in België. Betrokkene kreeg dan ook op 07/10/2016 een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Hij nam kennis van dit bevel op 21/10/2016. Betrokkene vermeldt in het administratief verslag opgesteld door de politie van Dendermonde op 19/01/2017 dat hij een dispuut had met zijn werkgever en dat er hierover een rechtszaak loopt die zal voorkomen in februari. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene bij deze rechtszaak niet persoonlijk dient aanwezig te zijn maar zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat. Aangezien de rechtszaak gaat over een dispuut tussen de voormalige werkgever en betrokkene heeft dit geen gevolgen voor het verblijfsstatuut van betrokkene. Hij blijft illegaal, deze rechtszaak zelf noch de uitkomst ervan kan een repatriëring in de weg staan.

Betrokkene heeft een vrouw (M. M. W.) en twee minderjarige kinderen (M. D., °31/03/2013 en M. V.I. °10/05/2007). Aangezien het recht op verblijf van de echtgenote gebaseerd was op het recht op verblijf van betrokkene, kwam ook haar recht op verblijf te vervallen. Het gezin dient dus in zijn geheel terug te keren naar het land van herkomst. Aanvankelijk trof de politie van Dendermonde bij haar controle op 19/01/2017 enkel de vrouw en de kinderen aan op het adres. Betrokkene werd gecontacteerd en gevraagd om zich aan te melden bij het politiebureau om zich zo te voegen bij zijn gezin. Hij bleek van goede wil en is komen opdagen. Het gezin zal in zijn geheel overgebracht worden naar de FITT-woning en krijgt de kans om samen terug te keren naar het land van herkomst. In deze zin kan er van een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook geen sprake zijn.

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag opgesteld door de politie van Dendermonde op 19/01/2017 dat één van de kinderen, namelijk de oudste zoon M. V. I. (°10/05/2007) een aandoening aan zijn benen zou hebben waardoor hij moeilijk kan stappen. Merkwaardig genoeg legde de vrouw van betrokkene hierover geen verklaring af. De politie van Dendermonde had bij de arrestatie van de vrouw en de kinderen al opgemerkt dat de jongen moeilijk stapte, maar verzuimde dit te vermelden. Daarom kon ondergetekende hiermee geen rekening houden bij het motiveren van de beslissing 13septies van de vrouw van betrokkene, aangezien deze informatie op dat moment nog niet beschikbaar was en ook nergens in het dossier opduikt.

De zoon van betrokkene zou een behandeling volgen bij de kinesist en opgevolgd worden door een Belgische arts. Echter, er werd geen verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 aangevraagd. De medische toestand van het kind is dus nooit het voorwerp geweest van een aanvraag tot verblijf. Bovendien, het kind kan zich ook in Oekraïne laten opvolgen door een arts en kinesist. Er is niet aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst voor het kind mogelijk een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar

de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan hij kennisnam op 21/10/2016.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Op 31/08/2012 verkreeg betrokkene recht op een beperkt verblijf op basis van zijn tewerkstelling in België. Zijn A-kaart werd herhaaldelijk verlengd (een eerste maal op 12/07/2013, een tweede maal op 23/07/2014 en een derde maal op 17/07/2015). Er werd echter vastgesteld dat betrokkene sinds 31/07/2016 niet meer aan de slag was bij zijn werkgever en ook niet in dienst was getreden bij een nieuwe werkgever. Hierdoor werd niet langer voldaan aan de voorwaarde voor zijn verblijf in België. Betrokkene kreeg dan ook op 07/10/2016 een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Hij nam kennis van dit bevel op 21/10/2016. Betrokkene vermeldt in het administratief verslag opgesteld door de politie van Dendermonde op 19/01/2017 dat hij een dispuut had met zijn werkgever en dat er hierover een rechtszaak loopt die zal voorkomen in februari. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene bij deze rechtszaak niet persoonlijk dient aanwezig te zijn maar zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat. Aangezien de rechtszaak gaat over een dispuut tussen de voormalige werkgever en betrokkene heeft dit geen gevolgen voor het verblijfsstatuut van betrokkene. Hij blijft illegaal, deze rechtszaak zelf noch de uitkomst ervan kan een repatriëring in de weg staan. Betrokkene heeft een vrouw (M. M. W.) en twee minderjarige kinderen (M. D., °31/03/2013 en M.V. I. °10/05/2007). Aangezien het recht op verblijf van de echtgenote gebaseerd was op het recht op verblijf van betrokkene, kwam ook haar recht op verblijf te vervallen. Het gezin dient dus in zijn geheel terug te keren naar het land van herkomst. Aanvankelijk trof de politie van Dendermonde bij haar controle op 19/01/2017 enkel de vrouw en de kinderen aan op het adres. Betrokkene werd gecontacteerd en gevraagd om zich aan te melden bij het politiebureau om zich zo te voegen bij zijn gezin. Hij bleek van goede wil en is komen opdagen. Het gezin zal in zijn geheel overgebracht worden naar de FITT-woning en krijgt de kans om samen terug te keren naar het land van herkomst. In deze zin kan er va, een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook geen sprake zijn.

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag opgesteld door de politie van Dendermonde op 19/01/2017 dat één van de kinderen, namelijk de oudste zoon M. V. I. (°10/05/2007) een aandoening aan zijn benen zou hebben waardoor hij moeilijk kan stappen. Merkwaardig genoeg legde de vrouw van betrokkene hierover geen verklaring af. De politie van Dendermonde had bij de arrestatie van de vrouw en de kinderen al opgemerkt dat de jongen moeilijk stapte, maar verzuimde dit te vermelden. Daarom kon ondergetekende hiermee geen rekening houden bij het motiveren van de beslissing 13septies van de vrouw van betrokkene, aangezien deze informatie op dat moment nog niet beschikbaar was en ook nergens in het dossier opduikt.

De zoon van betrokkene zou een behandeling volgen bij de kinesist en opgevolgd worden door een Belgische arts. Echter, er werd geen verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 aangevraagd. De medische toestand van het kind is dus nooit het voorwerp geweest van een aanvraag tot verblijf. Bovendien, het kind kan zich ook in Oekraïne laten opvolgen door een arts en kinesist. Er is niet aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst voor het kind mogelijk een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen

Betrokkene werd bovendien door de stad Dendermonde op 17/10/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan hij kennisnam op 21/10/2016.

Op 31/08/2012 verkreeg betrokkene recht op een beperkt verblijf op basis van zijn legale tewerkstelling in België. Zijn A-kaart werd herhaaldelijk verlengd (een eerste maal op 12/07/2013, een tweede maal op

23/07/2014 en een derde maal op 17/07/2015). Er werd echter vastgesteld dat betrokkene sinds 31/07/2016 niet meer aan de slag was bij zijn werkgever en ook niet in dienst was getreden bij een nieuwe werkgever. Hierdoor werd niet langer voldaan aan de voorwaarde voor zijn verblijf in België. Betrokkene kreeg dan ook op 07/10/2016 een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Hij nam kennis van dit bevel op 21/10/2016.

Betrokkene heeft een vrouw (M. M.W.) en twee minderjarige kinderen (M. D., °31/03/2013 en M. V. I. °10/05/2007). Aangezien het recht op verblijf van de echtgenote gebaseerd was op het recht op verblijf van betrokkene, kwam ook haar recht op verblijf te vervallen. Het gezin dient dus in zijn geheel terug te keren naar het land van herkomst. Aanvankelijk trof de politie van Dendermonde bij haar controle op 19/01/2017 enkel de vrouw en de kinderen aan op het adres. Betrokkene werd gecontacteerd en gevraagd om zich aan te melden bij het politiebureau om zich zo te voegen bij zijn gezin. Hij bleek van goede wil en is komen opdagen. Het gezin zal in zijn geheel overgebracht worden naar de FITT-woning en krijgt de kans om samen terug te keren naar het land van herkomst. In deze zin kan er va, een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook geen sprake zijn.

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Betrokkene verklaart in het administratief verslag opgesteld door de politie van Dendermonde op 19/01/2017 dat één van de kinderen, namelijk de oudste zoon M. V. I. (°10/05/2007) een aandoening aan zijn benen zou hebben waardoor hij moeilijk kan stappen. Merkwaardig genoeg legde de vrouw van betrokkene hierover geen verklaring af. De politie van Dendermonde had bij de arrestatie van de vrouw en de kinderen al opgemerkt dat de jongen moeilijk stapte, maar verzuimde dit te vermelden. Daarom kon ondergetekende hiermee geen rekening houden bij het motiveren van de beslissing 13septies van de vrouw van betrokkene, aangezien deze informatie op dat moment nog niet beschikbaar was en ook nergens in het dossier opduikt.

De zoon van betrokkene zou een behandeling volgen bij de kinesist en opgevolgd worden door een Belgische arts. Echter, er werd geen verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 aangevraagd. De medische toestand van het kind is dus nooit het voorwerp geweest van een aanvraag tot verblijf. Bovendien, het kind kan zich ook in Oekraïne laten opvolgen door een arts en kinesist. Er is niet aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst voor het kind mogelijk een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

CR:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Oekraïne / om de overname te vragen aan Oekraïne.

(...)"

Het bevel, genomen ten opzichte van verzoekster, luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: M.W.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Oekraïne

en haar minderjarige kinderen M. D. (°31/03/2013) en M. V. Y. (°10/05/2007)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan zij kennisnam op 24/10/2016.

Betrokkene en haar kinderen kregen recht op verblijf op basis van het recht op verblijf van haar echtgenoot M. I.. Dit verblijf werd herhaaldelijk verlengd (een eerste maal op 01/08/2013, een tweede maal op 05/09/2014 en een derde maal op 06/10/2015). Het verblijf van de echtgenoot van betrokkene was gebaseerd op zijn legale werkstelling in België. Er werd echter vastgesteld dat de echtgenoot van betrokkene sinds 31/07/2016 niet meer aan de slag was bij zijn werkgever en ook niet in dienst was getreden bij een nieuwe werkgever. Hierdoor werd niet langer voldaan aan de voorwaarde voor zijn verblijf in België.

Aangezien de echtgenoot van betrokkene niet langer recht had op verblijf, verviel ook het recht op verblijf van betrokkene. Haar recht op verblijf werd dan ook ingetrokken en zij kreeg ook het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Zij nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 24/10/2016.

Betrokkene heeft een echtgenoot (M. I.) en twee minderjarige kinderen (M. D., °31/03/2013 en M. V. I., °10/05/2007). Aangezien ook de echtgenoot van betrokkene geen recht op verblijf meer heeft, dient het gezin in zijn geheel terug te keren naar het land van herkomst. De politie van Dendermonde kon bij de adrescontrole op 19/01/2017 echter enkel betrokkene en haar twee kinderen aantreffen. Betrokkene nam telefonisch contact op met haar echtgenoot, die haar vertelde dat hij naar het politiebureau zou komen om zich bij het gezin te voegen. Mocht de echtgenoot van betrokkene toch niet naar het bureau komen, dan staat het hem vrij om zijn gezin in de FITT –woning te Zulte te gaan vervoegen.

Op die manier kan het hele gezin in zijn geheel gerepatrieerd worden naar het land van herkomst. Mocht de echtgenoot van betrokkene toch niet komen opdagen, dan ligt de verantwoordelijkheid voor de scheiding van het gezin volledig bij hem. Van een schending van artikel 8 van het EVRM kan hierbij dan ook geen sprake zijn.

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan zij kennisnam op 24/10/2016.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene en haar kinderen kregen recht op verblijf op basis van het recht op verblijf van haar echtgenoot M. I. Dit verblijf werd herhaaldelijk verlengd (een eerste maal op 01/08/2013, een tweede

maal op 05/09/2014 en een derde maal op 06/10/2015). Het verblijf van de echtgenoot van betrokkene was gebaseerd op zijn legale werkstelling in België. Er werd echter vastgesteld dat de echtgenoot van betrokkene sinds 31/07/2016 niet meer aan de slag was bij zijn werkgever en ook niet in dienst was getreden bij een nieuwe werkgever. Hierdoor werd niet langer voldaan aan de voorwaarde voor zijn verblijf in België.

Aangezien de echtgenoot van betrokkene niet langer recht had op verblijf, verviel ook het recht op verblijf van betrokkene. Haar recht op verblijf werd dan ook ingetrokken en zij kreeg ook het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Zij nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 24/10/2016.

Betrokkene heeft een echtgenoot (M. I.) en twee minderjarige kinderen (M. D., °31/03/2013 en M. V. I. °10/05/2007). Aangezien ook de echtgenoot van betrokkene geen recht op verblijf meer heeft, dient het gezin in zijn geheel terug te keren naar het land van herkomst. De politie van Dendermonde kon bij de adrescontrole op 19/01/2017 echter enkel betrokkene en haar twee kinderen aantreffen. Betrokkene nam telefonisch contact op met haar echtgenoot, die haar vertelde dat hij naar het politiebureau zou komen om zich bij het gezin te voegen. Mocht de echtgenoot van betrokkene toch niet naar het bureau komen, dan staat het hem vrij om zijn gezin in de FITT –woning te Zulte te gaan vervoegen.

Op die manier kan het hele gezin in zijn geheel gerepatrieerd worden naar het land van herkomst. Mocht de echtgenoot van betrokkene toch niet komen opdagen, dan ligt de verantwoordelijkheid voor de scheiding van het gezin volledig bij hem. Van een schending van artikel 8 van het EVRM kan hierbij dan ook geen sprake zijn.

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Betrokkene werd bovendien door de stad Dendermonde op 17/10/2016 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan zij kennisnam op 24/10/2016.

Betrokkene en haar kinderen kregen recht op verblijf op basis van het recht op verblijf van haar echtgenoot M. I. Dit verblijf werd herhaaldelijk verlengd (een eerste maal op 01/08/2013, een tweede maal op 05/09/2014 en een derde maal op 06/10/2015). Het verblijf van de echtgenoot van betrokkene was gebaseerd op zijn legale werkstelling in België. Er werd echter vastgesteld dat de echtgenoot van betrokkene sinds 31/07/2016 niet meer aan de slag was bij zijn werkgever en ook niet in dienst was getreden bij een nieuwe werkgever. Hierdoor werd niet langer voldaan aan de voorwaarde voor zijn verblijf in België.

Aangezien de echtgenoot van betrokkene niet langer recht had op verblijf, verviel ook het recht op verblijf van betrokkene. Haar recht op verblijf werd dan ook ingetrokken en zij kreeg ook het bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten. Zij nam kennis van deze beslissing en van het bevel op 24/10/2016.

Betrokkene heeft een echtgenoot (M. I.) en twee minderjarige kinderen (M. D., °31/03/2013 en M. V. I. °10/05/2007). Aangezien ook de echtgenoot van betrokkene geen recht op verblijf meer heeft, dient het gezin in zijn geheel terug te keren naar het land van herkomst. De politie van Dendermonde kon bij de adrescontrole op 19/01/2017 echter enkel betrokkene en haar twee kinderen aantreffen. Betrokkene nam telefonisch contact op met haar echtgenoot, die haar vertelde dat hij naar het politiebureau zou komen om zich bij het gezin te voegen. Mocht de echtgenoot van betrokkene toch niet naar het bureau komen, dan staat het hem vrij om zijn gezin in de FITT –woning te Zulte te gaan vervoegen.

Op die manier kan het hele gezin in zijn geheel gerepatriëerd worden naar het land van herkomst. Mocht de echtgenoot van betrokkene toch niet komen opdagen, dan ligt de verantwoordelijkheid voor de scheiding van het gezin volledig bij hem. Van een schending van artikel 8 van het EVRM kan hierbij dan ook geen sprake zijn.

Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Oekraïne/om de overname te vragen aan Oekraïne.

(...)."

Op 19 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoekers de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies). Dit zijn de derde en de vierde bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep wat de minderjarige kinderen betreft

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreffen de bestreden beslissingen bevelen om het grondgebied te verlaten en inreisverboden. De derde en vierde verzoekende partij beschikken, gezien hun leeftijd (respectievelijk 3 en 9 jaar), niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden, door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste en de tweede verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de derde en de vierde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de inreisverboden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting, die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone

schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

Verzoekers tonen wat de inreisverboden betreft niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat, indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure, deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De uiteenzetting van verzoekers inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft voornamelijk betrekking op de eerste en tweede bestreden beslissingen (bijlagen 13*septies*), met name de bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering de inreisverboden (bijlagen 13*sexies*), thans de derde en de vierde bestreden beslissingen, tot voorwerp heeft. Verzoekers brengen immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat hun onmiddellijke terugkeer op het Belgische grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve niet voldaan aan de in artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de derde en de vierde bestreden beslissingen, met name de inreisverboden, dient te worden verworpen.

4. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering

4.1. De wettelijke bepalingen

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

4.2. Toepassing van de wettelijke bepalingen

Het kan niet ter discussie worden gesteld dat de *in casu* bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verwijderingsmaatregelen zijn. Overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet is de termijn dus vijf of tien dagen, naargelang aan verzoekers reeds vroeger een verwijderingsmaatregel ter kennis werden gebracht.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers reeds het voorwerp uitmaakten van een bevel om het grondgebied te verlaten op 7 oktober 2016. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de huidige bestreden bevelen aan verzoekers werden ter kennis gebracht op 19 januari 2017. Conform

artikel 39/57, §1 derde lid, *juncto* artikel 39/57, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet loopt de beroepstermijn vanaf de eerste dag die volgt op de datum van afgifte.

Verzoekers beschikten bijgevolg met ingang van 20 januari 2017 over vijf dagen om een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te leiden. In toepassing van artikel 39/57, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet is de vervalddag in de termijn begrepen, is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag. De laatste nuttige dag voor het indienen van het onderhavige verzoekschrift was dinsdag 24 januari 2017.

Het verzoekschrift werd aan de Raad evenwel pas overgemaakt per faxbericht en bij aangetekend schrijven op maandag 30 januari 2017. Er moet worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bijgevolg laattijdig werd ingediend.

4.3. In de beschikking, waarbij de partijen werden opgeroepen, werd echter geen melding gemaakt van de laattijdigheid. Dit werd wel ter terechtzitting vermeld, en verzoekers werden ter terechtzitting in de mogelijkheid gesteld om aan te tonen dat de laattijdige indiening van het beroep aan overmacht te wijten is.

Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien, noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Ter terechtzitting voert de advocaat van verzoekers aan dat de overmacht erin bestaat dat hij een termijn van tien dagen nodig had om het hele dossier in orde te krijgen en dat de werkbelofte van een nieuwe werkgever pas werd verkregen op vrijdag 27 januari 2017, zodat de vordering niet eerder kon worden ingesteld.

Deze werkbelofte is geen essentieel element om de onwettigheid van de bestreden beslissingen aan te tonen, die steunen op het onwettig verblijf van verzoekers. Verzoekers voeren bijgevolg geen tegenbewijs aan, noch een middel waaruit overmacht zou kunnen blijken.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing, is onontvankelijk *ratione temporis*.

4.4. Verzoekers werden hiervan evenwel niet vooraf op de hoogte gebracht. Ter vrijwaring van de rechten van de verdediging worden bijgevolg de aangehaalde hogere rechtsnormen *prima facie* onderzocht.

5. Bespreking van de aangehaalde hogere rechtsnormen

5.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het recht op onderwijs voor de kinderen.

Verzoekers voeren aan dat het voor hen onmogelijk is om voor de oudste zoon een vergelijkbaar kwalitatieve school te vinden in het land van herkomst. Uit een bijgevoegd medisch attest blijkt dat de toestand van de oudste zoon zorgwekkend achteruit zou gaan mocht de medische opvolging en begeleiding gestaakt worden. Het zou een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken om aan de oudste zoon de zorg en de begeleiding te ontnemen die hij heden in België ontvangt.

Voor beide kinderen zou het een schending uitmaken van hun recht op onderwijs als zij nu, na vier jaar legaal verblijf in België, verplicht zouden worden om terug te verhuizen naar hun land van herkomst, er zouden specifieke aanpassingsproblemen zijn en taalproblemen.

Inzake artikel 8 van het EVRM voeren verzoekers aan dat zij gedurende vier jaren een legaal verblijf hebben in België en hier hun leven hebben opgebouwd. Zij hebben hun gezinsleven hier uitgeoefend, hebben hier vrienden en goede buren gemaakt, schoolkameraadjes voor de kinderen...Verzoeker kan een tewerkstellingsbelofte voorleggen en wijst erop dat zijn verblijfsrecht werd stopgezet door specifieke acties van zijn ex-werkgever, waartegen hij momenteel een proces voert bij de arbeidsrechtbank.

Verzoekers zullen een aanvraag op grond van artikel 9bis en op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienen.

5.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens, zoals 'Amnesty International' of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Verzoekers voeren de schending van deze bepaling aan inzake hun zoon. Uit de motieven van de bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker, blijkt dat het volgende wordt vastgesteld inzake de gezondheidstoestand van de oudste zoon:

“Betrokkene verklaart in het administratief verslag opgesteld door de politie van Dendermonde op 19/01/2017 dat één van de kinderen, namelijk de oudste zoon M. V. I. (°10/05/2007) een aandoening aan zijn benen zou hebben waardoor hij moeilijk kan stappen. Merkwaardig genoeg legde de vrouw van betrokkene hierover geen verklaring af. De politie van Dendermonde had bij de arrestatie van de vrouw en de kinderen al opgemerkt dat de jongen moeilijk stapte, maar verzuimde dit te vermelden. Daarom kon ondergetekende hiermee geen rekening houden bij het motiveren van de beslissing 13septies van de vrouw van betrokkene, aangezien deze informatie op dat moment nog niet beschikbaar was en ook nergens in het dossier opduikt.

De zoon van betrokkene zou een behandeling volgen bij de kinesist en opgevolgd worden door een Belgische arts. Echter, er werd geen verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 aangevraagd. De medische toestand van het kind is dus nooit het voorwerp geweest van een aanvraag tot verblijf. Bovendien, het kind kan zich ook in Oekraïne laten opvolgen door een arts en kinesist. Er is niet aangetoond dat een terugkeer naar het land van herkomst voor het kind mogelijk een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen betekenen.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers, van het ogenblik dat ze illegaal op het grondgebied verbleven en wisten dat ze het grondgebied moesten verlaten (21 en 24 oktober 2016, datum van de kennisgeving van de bevelen van 7 oktober 2016) het bestuur ooit op de hoogte hebben gebracht van de medische toestand van hun zoon. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt een standaard medisch getuigschrift bijgebracht van 27 oktober 2016, dat niet eerder werd voorgelegd aan het bestuur, waaruit blijkt dat de oudste zoon lijdt aan spastische diplegie en levenslange opvolging nodig heeft van een kinesist en een arts en ook logopedie nodig heeft, botoxinfiltraties en orthopedische hulpmiddelen. De ook bij het verzoekschrift gevoegde verslagen van de afdeling Orthopedie van het UZ Leuven bevestigen dit en dateren van 18 april 2013 en van 27 september 2016. Verzoekers voeren echter niet aan en uit de bijlagen van het verzoekschrift blijkt niet dat deze behandeling en opvolging niet beschikbaar zou zijn in Oekraïne. Het loutere feit dat zij er de voorkeur aan geven dat de behandeling in België wordt verdergezet in plaats van in het land van herkomst, volstaat niet om een schending aan te tonen van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij en hun kinderen in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel, evenmin als de niet eens geopperde omstandigheid dat de medische opvolging van de oudste zoon niet mogelijk zou zijn in Oekraïne.

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Er wordt volledigheidshalve opgemerkt dat verzoekers, vooraleer zij effectief gerepatriëerd zullen worden, een attest van een arts nodig hebben dat zij en hun kinderen “*fit to fly*” zijn. De gezondheidstoestand van de oudste zoon zal bijgevolg onderzocht worden om te zien of het voor hem mogelijk is een vliegtuigreis te maken. Tevens wordt erop gewezen dat een ernstig zieke vreemdeling en zijn familieleden steeds een verlenging kunnen vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij bevestigt ter terechtzitting dat er momenteel nog geen repatriëeringsdatum voorzien, doch delen verzoekers in het verzoekschrift mee dat zij van plan zijn om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Prima facie kan in het licht van de huidige omstandigheden *in casu* geen schending van artikel 3 van het EVRM aangenomen worden.

5.2.2. Inzake het recht op onderwijs wordt in de bestreden beslissingen het volgende overwogen:

“Wat de minderjarige kinderen die school zouden lopen betreft, kan gesteld worden dat een onderbreking van het huidig schooljaar te wijten is aan het feit dat de verzoekende partijen niet vrijwillig gevolg gegeven hebben aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Daarnaast hebben zij ook geen gebruik gemaakt van de procedure voorzien in artikel 74/14, 1 van de Vreemdelingenwet dat de mogelijkheid biedt om aan de verwerende partij een verlenging van de uitvoeringstermijn te bekomen van een bevel om het grondgebied te verlaten omwille van specifieke omstandigheden zoals het bestaan van schoolgaande kinderen. Het recht op onderwijs is namelijk niet absoluut. Nergens blijkt ook dat in het land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen.”

De Raad merkt op dat het jongste kind, geboren op 31 maart 2013, nog niet schoolplichtig is. Het strookt met de gegevens van het dossier dat verzoekers geen informatie aan het bestuur hebben meegedeeld waaruit zou blijken dat de specifieke scholing die het oudste zontje krijgt (dit blijkt uit bijlage 9 bij huidig verzoekschrift, waaruit blijkt dat dit kind school loopt in een school voor buitengewoon basisonderwijs) niet beschikbaar zou zijn in Oekraïne. Evenmin voegen zij bij huidig verzoekschrift informatie in dit verband voor of beweren zij dat dit het geval is. Alleszins wordt erop gewezen dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen duidelijk wijst op de mogelijkheid die verzoekers hadden na de bevelen om het grondgebied te verlaten van 7 oktober 2016, om een verlenging van de termijn te vragen op basis van hun schoolgaande kinderen (artikel 74/14, § 1, vierde lid, van de vreemdelingenwet). Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers dit gedaan hebben. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers wel van plan zijn om een aanvraag in te dienen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aanvoeren dat er een taalbarrière is voor het oudste kind, wordt opgemerkt dat uit het verslag van de dienst Orthopedie van het UZ Leuven van 18 april 2013 blijkt dat hij zijn moedertaal op dat moment goed beheerst. Er kan aangenomen worden dat hij inmiddels verder Nederlands heeft geleerd en dat zijn moedertaal, die hij nog steeds met zijn ouders spreekt, niet achteruitgegaan is.

Gelet op het voorgaande wordt *in casu prima facie* vastgesteld dat er momenteel geen schending is van het recht op onderwijs.

5.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat het bestaan van een privé- of gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. De Raad stelt vast dat een einde gesteld werd aan het jaarlijks verlengd tijdelijk verblijf van verzoekers op 21 en 24 oktober 2016 (datum kennisgeving bevelen van 7 oktober 2016). Sinds die datum zijn verzoekers ervan op de hoogte dat zij op illegale wijze op het grondgebied verblijven. Verzoekers hadden op dat moment de mogelijkheid om het bevel om het

grondgebied te verlaten (verzoeker) aan te vechten, evenals de beslissing tot intrekking van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (verzoekster) en op dat ogenblik al hun argumenten inzake artikel 8 van het EVRM te doen gelden. Verzoekers hebben echter nagelaten dit te doen.

Ter terechtzitting gevraagd waarom dit werd nagelaten, antwoordt de advocaat van verzoekers dat ervoor geopteerd werd om de arbeidsrechtelijke procedure in te stellen. In dit verband merkt de Raad op dat niets verhindert om, naast de arbeidsrechtelijke procedure, gelijktijdig een verblijfsrechtelijke procedure op te starten.

De situatie momenteel is dus dat verzoekers op illegale wijze in België verblijven op grond van beslissingen die inmiddels definitief zijn, gelet op het ontbreken van enig beroep daartegen.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In casu bevat de bestreden beslissingen volgende overwegingen:

Verzoeker:

“Betrokkene heeft een vrouw (M. M. W.) en twee minderjarige kinderen (M. D., °31/03/2013 en M. V.I. °10/05/2007). Aangezien het recht op verblijf van de echtgenote gebaseerd was op het recht op verblijf van betrokkene, kwam ook haar recht op verblijf te vervallen. Het gezin dient dus in zijn geheel terug te keren naar het land van herkomst. Aanvankelijk trof de politie van Dendermonde bij haar controle op 19/01/2017 enkel de vrouw en de kinderen aan op het adres. Betrokkene werd gecontacteerd en gevraagd om zich aan te melden bij het politiebureau om zich zo teervoegen bij zijn gezin. Hij bleek van goede wil en is komen opdagen. Het gezin zal in zijn geheel overgebracht worden naar de FITT-

woning en krijgt de kans om samen terug te keren naar het land van herkomst. In deze zin kan er van een schending van artikel 8 van het EVRM dan ook geen sprake zijn.”

Verzoekster:

“Betrokkene heeft een echtgenoot (M. I.) en twee minderjarige kinderen (M. D., °31/03/2013 en M. V. I. °10/05/2007). Aangezien ook de echtgenoot van betrokkene geen recht op verblijf meer heeft, dient het gezin in zijn geheel terug te keren naar het land van herkomst. De politie van Dendermonde kon bij de adrescontrole op 19/01/2017 echter enkel betrokkene en haar twee kinderen aantreffen. Betrokkene nam telefonisch contact op met haar echtgenoot, die haar vertelde dat hij naar het politiebureau zou komen om zich bij het gezin te voegen. Mocht de echtgenoot van betrokkene toch niet naar het bureau komen, dan staat het hem vrij om zijn gezin in de FITT –woning te Zulte te gaan vervoegen. Op die manier kan het hele gezin in zijn geheel gerepatriëerd worden naar het land van herkomst. Mocht de echtgenoot van betrokkene toch niet komen opdagen, dan ligt de verantwoordelijkheid voor de scheiding van het gezin volledig bij hem. Van een schending van artikel 8 van het EVRM kan hierbij dan ook geen sprake zijn.”

Tevens wordt verwezen naar punt 5.1.2. waarin de motieven van de bestreden beslissingen inzake schoolgaande kinderen weergegeven worden.

Waar verzoekers wijzen op de bruuske wijze waarop zij hun leven in België zouden moeten achterlaten, wordt herhaald dat zij reeds van in oktober 2016 op de hoogte waren van het feit dat zij het grondgebied dienden te verlaten, zodat dit nu niet als “bruusk” kan worden beschouwd. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat rekening wordt gehouden met het feit dat het gezin niet van elkaar wordt gescheiden. Er wordt nergens ontkend dat verzoekers hun privéleven tot oktober 2016 hebben opgebouwd in legaal verblijf. De omstandigheid dat verzoekers een aanvraag 9bis en 9ter zullen indienen, betreffen elementen waarvan de verwerende partij blijkens de stukken van het administratief dossier niet op de hoogte was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden. Dit gegeven toont ook op dit moment geen schending van artikel 8 van het EVRM aan. Over de procedure bij de arbeidsrechtbank wordt in de bestreden beslissingen overwogen: “Betrokkene vermeldt in het administratief verslag opgesteld door de politie van Dendermonde op 19/01/2017 dat hij een dispuut had met zijn werkgever en dat er hierover een rechtszaak loopt die zal voorkomen in februari. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene bij deze rechtszaak niet persoonlijk dient aanwezig te zijn maar zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat. Aangezien de rechtszaak gaat over een dispuut tussen de voormalige werkgever en betrokkene heeft dit geen gevolgen voor het verblijfsstatuut van betrokkene. Hij blijft illegaal, deze rechtszaak zelf noch de uitkomst ervan kan een repatriëring in de weg staan.” Deze vaststellingen lijken *prima facie* correct.

Gelet op het geheel van de hierboven vermelde elementen wordt *prima facie* aangenomen dat in de huidige stand van het geding een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond.

5.3. De aangehaalde schending van verdragsbepalingen doet geen afbreuk aan het feit dat het beroep onontvankelijk is wegens laattijdigheid.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. DE SMET